

CAMINS OBERTS

Qui canta els seus mals espanta

Estimats diocesans,

La música no ens deixa indiferents. Es tracta d'un llenguatge que conté i comunica una gran força. Diem, un pèl poèticament, que gràcies a la música toquem el cel. Diem, més casolanament, que «qui canta els seus mals espanta» —jo m'ho crec—. De fet, tots tenim unes melodies que ens han acompanyat molt en moments concrets de la nostra història. Hi ha qui escolta música per fugir del silenci, d'altres per llegir i d'altres per conduir. Sigui com sigui, tots tenim una música preferida. La música ens ajuda a assaborir la vida. Us ho asseguro. Però la breu reflexió que avui voldria oferir gira entorn del fet d'espantar els mals.

La Pasqua apareix, doncs, com la melodia que fa fugir les pors de la nostra vida. Déu n'és el gran compositor. La partitura és molt accessible, perquè es tracta de la mateixa Sagrada Escripura. El solista és el seu propi Fill, Jesucrist. Ell eleva la composició a la bellesa més sublim que mai ningú no podrà igualar, amb una nota senzilla, agradabilíssima i única. Aquesta nota —el perdó— es reconeix, ni més ni menys, que per l'acció d'estimar. Qui estima actualitza la voluntat del compositor. I quan estimem de manera conjunta, fem que l'Amor s'amplifiqui i ressoni polifònicament —a través de diverses persones i en diversos indrets—, i harmònicament —amb qualitats i timbres diversos—. El regal de l'Amor és real quan permetem que l'Esperit Sant faci de la diversitat una veritable expressió de la comunió.

L'acció de conjujar el verb «estimar» és, doncs, la que fa fugir els mals de la nostra història. L'Amor venç el mal. La Pasqua manifesta el triomf de l'Amor. I Déu ens ha escollit per ser d'aquells que viuen cantant, és a dir, estimant. Quan els qui tenim al nostre costat deixen de ser un objecte i passen a ser una persona —creieu-me—, estem fent sonar la més bella melodia del món, l'obra de Déu.

Els mals, doncs, no desapareixen per cap mena d'acció violenta, sinó que es transformen per la força de l'Amor. A nosaltres, missioners i missioneres del segle XXI, ens toca voler aprendre a conjujar el

verb «estimar». No ens hem de desesperar de les pròpies imperfeccions. Ans al contrari, són a través d'elles que Déu troba l'esclatxa adient per manifestar-se viu i proper en cadascú de nosaltres. Déu ens sosté gràcies a la seva paciència i a la generositat de la seva misericòrdia. Ho sabem prou: Déu no fa altra cosa que estimar, perquè Déu és Amor.

Estimats, ara és de nou el dia en què ha obrat el Senyor; alegrem-nos-en. Cantem un càntic nou. Déu ha vençut la mort. Déu ha donat un cop de timó, i totes aquelles melodies ansioses, queixoses i calamitoses han quedat enrere. No mireu enrere. La partitura que tenim a les nostres mans ens guiarà i ens oferirà noves possibilitats perquè la nostra missió sigui una veritable expressió d'Amor. La missió és sempre difícil, però sempre engrescadora. Siguem dels qui, escoltant els més fràgils de la nostra societat, ens adonem que només la força de l'Amor pot transformar la nostra realitat. La saturació de

vanes propostes humanes ens ha de dur a la confirmació definitiva de l'únic camí possible, el de l'Amor.

Cantant, doncs, els uns al costat dels altres, serem dels qui trobarem consensos raonables i profètics, que ens confirmaran la certesa que avui després de la dita que ens encoratja a ser missioners avui: «qui canta els seus mals espanta».

Amb la meua benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Arrenca la campanya per la «X» a la declaració de la Renda

Amb l'inici de la campanya de presentació de la declaració de la Renda, que finalitza el proper 30 de juny, la Conferència Episcopal Espanyola llança la campanya de sensibilització «Línia 105 Xtants. Pròxima parada», que vol informar els contribuents dels efectes que té marcar la casella de l'Església per finançar la seva tasca social i espiritual.

La «Línia 105 Xtants», que l'any passat va recórrer les diferents diòcesis d'Espanya, torna

enguany amb una «Pròxima parada» per continuar mostrant que la gratuïtat d'un petit gest com marcar la «X» té un gran impacte en la vida de les persones amb qui compartim barris i carrers.

La iniciativa pren el nom del número de la casella de l'Església a la declaració de la renda. La campanya té presència en forma d'anuncis en ràdio, televisió, premsa escrita i xarxes socials.

CAMINOS ABIERTOS

El que canta, sus penas espanta

Estimados diocesanos,

La música no nos deja indiferentes. Se trata de un lenguaje que contiene y comunica una gran fuerza. Decimos, un poco poéticamente, que gracias a la música tocamos el cielo. Decimos, más llanamente, que «El que canta, sus penas espanta» —yo me lo creo—. De hecho, todos tenemos unas melodías que nos han acompañado mucho en momentos concretos de nuestra historia. Hay quien escucha música para huir del silencio, otros para leer y otros para conducir. Sea como sea, todos tenemos una música preferida. La música nos ayuda a saborear la vida. Os lo aseguro. Pero la breve reflexión que hoy quisiera ofrecer gira en torno al hecho de espantar las penas.

La Pascua aparece, pues, como la melodía que hace huir los miedos de nuestra vida. Dios es el gran compositor. La partitura es muy accesible, porque se trata de la misma Sagrada Escritura. El solista es su propio Hijo, Jesucristo. Él eleva la composición a la belleza más sublime que nadie podrá jamás igualar, con una nota sencilla, agradabilísima y única. Esta nota —el perdón— se reconoce, ni más ni menos, que por la acción de amar. Quien ama actualiza la voluntad del compositor. Y cuando amamos de manera conjunta, hacemos que el Amor se amplifique y resuene polifónicamente —a través de diversas personas y en diversos lugares—, y armónicamente —con cualidades y timbres diversos—. El don del Amor es real cuando permitimos que el Espíritu Santo haga de la diversidad una verdadera expresión de la comunión.

La acción de conjugar el verbo «amar» es, pues, la que hace huir los males de nuestra historia. El Amor vence al mal. La Pascua manifiesta el triunfo del Amor. Y Dios nos ha escogido para ser de aquellos que viven cantando, es decir, amando. Cuando quienes tenemos a nuestro lado dejan de ser un objeto y pasan a ser una persona —creedme—, estamos haciendo sonar la más bella melodía del mundo, la obra de Dios.

Los males, pues, no desaparecen por ningún tipo de acción violenta, sino que se transforman por la fuerza del Amor. A nosotros, misioneros y misioneras del siglo XXI, nos corresponde querer aprender a conjugar el verbo «amar». No debemos desesperarnos por nuestras propias imperfecciones. Al contrario, es a través de ellas que Dios encuentra la grieta adecuada para manifestarse vivo y cercano en cada uno de nosotros. Dios nos sostiene gracias a su paciencia y a la generosidad de su misericordia. Lo sabemos bien: Dios no hace otra cosa que amar, porque Dios es Amor.

Estimados, ahora es de nuevo el día en que ha obrado el Señor; alegrémonos. Cantemos un cántico nuevo. Dios ha vencido la muerte. Dios ha dado un golpe de timón, y todas aquellas melodías ansiosas, quejumbrosas y calamitosas han quedado atrás. No miréis atrás. La partitura que tenemos en nuestras manos nos guiará y nos ofrecerá nuevas posibilidades para que nuestra misión sea una verdadera expresión de Amor. La misión es siempre difícil, pero siempre estimulante. Seamos de los que, escuchando a los más frágiles de nuestra sociedad, nos demos cuenta de que solo la fuerza del Amor puede transformar nuestra realidad. La saturación de vanas propuestas humanas nos debe llevar a la confirmación definitiva del único camino posible, el del Amor.

Cantando, pues, unos al lado de los otros, seremos de los que encontraremos consensos razonables y proféticos, que nos confirmarán la certeza que hoy desprende el dicho que nos anima a ser misioneros hoy: «El que canta, sus penas espanta».

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Càritas presenta l'informe FOESSA

Càritas Diocesana de Lleida va acollir, el passat 20 de març la presentació a casa nostra de l'Informe FOESSA sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya 2025, que porta per títol *De la societat fragmentada a l'esperança compartida*. L'acte es va celebrar a la seu de l'entitat a Lleida i va reunir representants del món social i institucional de la demarcació. L'estudi, elaborat per Fundació FOESSA amb la participació de desenes d'investigadors de diverses universitats, analitza les dinàmiques de desigualtat i vulnerabilitat al país i posa de manifest un escenari de creixent fragmentació social. Segons les dades presentades, 1,3 milions de persones a Catalunya viuen en situació d'exclusió social, de les quals 664.000 ho fan en situació severa. L'informe descriu una societat marcada per la paradoxa d'un creixement econòmic que no es tradueix en benestar per a tota la ciutadania.

L'informe assenyala que l'habitatge és un dels principals eixos de desigualtat. A Catalunya, una de cada quatre persones pateix algun tipus d'exclusió residencial, ja sigui per sobrecàrrega de despeses, amuntegament o pobresa energètica.

Per una altra part, Balaguer va ser l'escenari d'una nova assemblea de Càritas Catalunya, que va reunir el passat 18 de març les deu Càritas diocesanes amb presència a Catalunya en una jornada de treball, reflexió i coordinació conjunta. En un context marcat per importants reptes socials, Càritas reafirma el seu compromís de treballar en xarxa, amb una mirada compartida i des de la proximitat, per acompanyar les persones que més ho necessiten.

Lleida a les Jornades de Migracions

La Delegació de la Pastoral de Migrants de Lleida va participar, del 20 al 22 de març a Madrid, en les XLV Jornades Nacionals de Delegats i Agents

Pastorals de Migracions, que van reunir representants de 46 diòcesis sota el lema «Migrants, missioners d'esperança». La trobada va ser un espai de formació, reflexió i convivència, on es va abordar la realitat complexa de la mobilitat humana des d'una mirada creient, destacant la importància d'acollir les persones migrants i refugiades i combatre els rumors i prejudicis.

Entre les ponències, es va posar en relleu l'anàlisi de la migració a partir de l'informe FOESSA de Càritas, així com la reflexió sobre el paper dels mitjans de comunicació en la construcció de narratives sovint negatives. Les jornades van culminar amb l'elaboració d'un document amb propostes concretes per superar divisions, promoure la dignitat de totes les persones i construir una Església més oberta i inclusiva.

Nous secretari i tesorera del Secretariat de Comunicació

La Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat va acollir, el 23 de març, la reunió del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), en la qual va participar el bisbe Daniel, com a delegat de mitjans de la Tarraconense, així com la majoria de delegats de Mitjans de Comunicació de les diòcesis catalanes, i el responsable i la secretària del Gabinet d'informació de l'Església a Catalunya.

Els delegats van elegir el seu nou secretari i tesorera, per rellevar Cristina Orduña, que havia exercit aquestes responsabilitats en els darrers anys com a delegada del bisbat d'Urgell. Emili Pacheco, del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, ha estat designat nou secretari, i Raquel Parici, del bisbat de Vic, tesorera.

Durant la reunió, es van abordar diverses qüestions relacionades amb la comunicació a l'Església,

com ara la relació del SIMCOS amb agències d'informació, mitjans i professionals, així com propostes per a un projecte de comunicació conjunt de l'Església catalana a curt, mitjà i llarg termini.

Reivindicació de l'amor en el pregó de Setmana Santa

El bisbe Daniel va reivindicar el sentit profund de l'amor en el pregó de la Setmana Santa de Lleida, que va pronunciar el passat 21 de març al paranimf de l'Acadèmia Mariana. El bisbe, que enguany ha viscut la seva primera Pasqua a la diòcesi des del seu nomenament, va presentar la Setmana Santa com el centre de la fe cristiana, viscuda no només com a record sinó com a experiència d'amor. En les seves paraules, va convidar a entendre tota la vida de Jesús com a expressió d'aquest amor, especialment cap als més vulnerables.

En el seu pregó, va presentar la fe com una proposta basada en la confiança, no en la por, i orientada a viure amb amor, pau i compromís en la vida quotidiana. «Déu no és algú que ve a la nostra vida per atemorir-nos, sinó algú que vol acompanyar-nos», va assegurar.

Abans de la lectura del pregó, les diferents congregacions i confraries de la Setmana Santa lleidatana van fer una processó fins a l'Acadèmia Mariana, i al final de l'acte van fer un repic de tambors i timbals al pati de l'edifici.

Exposició de Setmana Santa al Peu del Romeu

La capella del Peu del Romeu ha acollit, entre el 23 de març i el Dissabte Sant, la tradicional Exposició de Setmana Santa, que enguany tam-

bé ha exposat el pas del Natzarè amb el Cirineu, de l'any 1943. La mostra també ha permès veure la representació del Calvari amb l'escena de la Crucifixió, feta amb figures de fang cuit als anys 30 del segle passat, a mans dels germans Castells, i amb un entorn dissenyat pel restaurador José A. Ferrer, que reproduceix un aqüeducte. Completaven l'exposició tres diorames dedicats a escenes de la Passió de Crist i a l'Ascensió de Jesús.

Per la seva part, la Congregació dels Dolors va organitzar el Septenari dels Dolors entre el 20 i el 26 de març, mentre que la de la Sang va fer, del 16 al 20 de març, el tradicional Quinari de Quaresma.

El bisbe Daniel amb els joves

Un grup d'alumnes de 4rt d'ESO del Col·legi Episcopal van visitar el passat 14 de març el Palau Episcopal i es van reunir amb el bisbe Daniel. La trobada, que va servir perquè poguessin conversar i intercanviar inquietuds, forma part dels contorns periòdics que manté el bisbe amb el jovent lleidatà.

Per una altra part, el Col·legi Maristes Montserrat va organitzar, el dia 15 de març, la Cursa Solidaritat, Educació i Desenvolupament Lleida, que ja arriba a la desena edició, i que va reunir 850 participants. Amb les inscripcions es va aconseguir un impacte solidari de 6.800 €,

que es destinarà íntegrament a l'educació i la formació de dones en situació de vulnerabilitat de la comunitat Luo, a Masonga (Tanzània). L'ONG Solidaritat, Educació i Desenvolupament (SED) és qui canalitza les aportacions.

REFLEXIONS

I la Pasqua segueix

Per a les persones que acompanyaven Jesús (la Mare amb les bones dones que havien vingut de Galilea, els apòstols i la colla de seguidors), aquells dies de la Pasqua, foren molt durs. Des del prendiment nocturn de Jesús, una farsa de judici, els azots i espines, el camí del Calvari, la crucifixió i l'enterrament...

Als apòstols tot això els vingué molt de nou. No era aquest el Mestre que pensaven seguir. I ara, què? Ara la por. Si els jueus, passat el dissabte, volen acabar amb tot el moviment de Jesús i van a agafar-los a ells? Per això, restaven a casa amb portes i finestres tancades.

Aquells deixebles, el dia de Pasqua al matí tenien por. I quan la por és tan forta, la persona perd tota capacitat de raonar. Les espurnes d'esperança que portaren la Magdalena, Pere i Joan, les dones... no arribaren als seus cors.

Calgué que Jesús els anés a trobar. La iniciativa sempre és d'Ell. Es posà al mig i saludà amb «la pau sigui amb vosaltres», tot ensenyant-los les mans. Com la necessitaven aquella pau els deixebles! Fou tanta l'alegria que no acabaven de creure el que passava. I Jesús afegí: «Rebeu l'Esperit Sant» i els fa un encàrrec: perdonar els pecats. En aquella casa es feu la llum.

Tomàs venia de fora. No sabia res del que havia passat. Vivia encara en la tenebra i el va sorprendre la llum dels seus companys. Li diuen, emocionats, que han vist Jesús. A Tomàs li surt la vena racionalista: «Si no li veig... no m'ho creuré pas». Calgué passar vuit dies. Que fos diumenge i Tomàs hagués tingut temps per madurar. Jesús tornà i li ensenyà mans i peus. A Tomàs se li obrí el cor: «Senyor meu i Déu meu».

I ara ve el bo d'aquella segona trobada. Jesús fa extensiva la seva felicitació a tots els qui es fien més dels altres que de les seves constatacions: «Feliços els qui creuran sense haver vist».

Celebrem la Cinquantena Pasqual i fem nostra la vivència dels apòstols: vencem la por i descobrim la presència de Jesús entre nosaltres.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Fets 4,23-31 / SI 2 / Jo 3,1-8]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr. Tortosa (territori de la Comunitat Valenciana): Sant Vicenç Ferrer, prev.

14. □ Dimarts [Fets 4,32-37 / SI 92 / Jo 3,7-15]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

15. □ Dimecres [Fets 5,17-26 / SI 33 / Jo 3,16-21]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. □ Dijous [Fets 5,27-33 / SI 33 / Jo 3,31-36]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, vg., i companys màrtirs a Saragossa.

17. □ Divendres [Fets 5,34-42 / SI 26 / Jo 6,1-15]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / SI 32 / Jo 6,16-21]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hiber-

non, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Fets 2,14.22-28 / SI 15 / 1Pe 1,17-21 / Lc 24,13-35]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.; santa Marta, mr.; sant Jordi d'Antioquia.

Diumenge II de Pasqua (A)

COMENTARI

«Feliços els qui creuran sense haver vist»

Tradicionalment s'ha presentat al deixeble Tomàs com a prototipus de persona incrèdula. Recordem l'evangeli: *Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus... no m'ho creuré pas.* No es fia del que li diuen els seus companys: *Hem vist el Senyor.* Ell ho vol constatar, ho vol comprovar directament. Tomàs potser té una mica de raó. Han vist al Crist ressuscitat però no es nota massa en la seva vida. Quan Jesús es torna a fer present als apòstols ens diu l'evangeli que *eren a casa estant les portes tancades.* Ha canviat alguna cosa? La resurrecció s'ha de notar també en la vida. Però la paraula de Jesús, adreçada a Tomàs és clara: *No siguis tan incrèdul. Sigues creient.* I després s'adreça també a nosaltres: *Feliços els qui creuran sense haver vist.* No ens cal veure el ressuscitat; ens cal creure en aquells que l'han vist. Però després sí que els primers cristians manifesten en la seva vida la fe en el Ressuscitat: *Els germans (cal subratllar aquesta paraula) eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per a partir el pa i per a la pregària.* És el que continuem fent nosaltres: celebrem l'Eucaristia, preguem, escoltem l'ensenyament dels apòstols i hem de posar en comú tot el que tenim. Ho subratlla altra vegada el llibre dels Fets: *Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú.* No és d'estranyar el que diu al final: *Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat.* Sant Pere a la segona lectura ens recorda: *Vosaltres sense haver-lo vist [a Crist] heu cregut en ell i esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la.* Les nostres comunitats haurien de viure plenament unides, compartint tots els béns, prenent junts l'aliment amb senzillesa i amb una gran alegria. Llavors sí que seríem testimonis creïbles del Ressuscitat.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú. Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenién junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,42-47)

Los hermanos perseveraban en la enseñanza de los apóstoles, en la comunión, en la fracción del pan y en las oraciones.

Todo el mundo estaba impresionado, y los apóstoles hacían muchos prodigios y signos. Los creyentes vivían todos unidos y tenían todo en común; vendían posesiones y bienes y los repartían entre todos, según la necesidad de cada uno. Con perseverancia acudían a diario al templo con un mismo espíritu, partían el pan en las casas y tomaban el alimento con alegría y sencillez de corazón; alababan a Dios y eran bien vistos de todo el pueblo; y día tras día el Señor iba agregando a los que se iban salvando.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol San Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor, Jesucristo, que, por su gran misericordia, mediante la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha regenerado para una esperanza viva; para una herencia incorruptible, intachable e inmarcesible, reservada en el cielo a vosotros, que, mediante la fe, estáis protegidos con la fuerza de Dios; para una salvación dispuesta a revelarse en el momento final.

Por ello os alegráis, aunque ahora sea preciso padecer un poco en pruebas diversas; así la autenticidad de vuestra fe, más preciosa que el oro, que, aunque es perecedero, se aquilata a fuego, merecerá premio, gloria y honor en la revelación de Jesucristo; sin haberlo visto lo amáis y, sin contemplarlo todavía, creéis en él y así os alegráis con un gozo inefable y radiante, alcanzando así la meta de vuestra fe: la salvación de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomás, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo».

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomás con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomás: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomás: «Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto».

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.